

2. W tym samym trybie mogą być powołani zastępcy Naczelnego Architekta Warszawy.

§ 2. W uchwale nr 552 Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1951 r. o powołaniu Naczelnego Architekta Warszawy (Monitor Polski Nr A-76, poz. 1049) wprowadza się następujące zmiany:

- a) w § 4 skreśla się wyrazy „Ministerstwo Budownictwa Miast i Osiedli jak również”;
- b) skreśla się § 5.
- c) w § 6 skreśla się wyrazy „Prezydium Rządu, Prezydium

Naczelnnej Rady Odbudowy m. st. Warszawy, Ministerowi Budownictwa Miast i Osiedli i”;

d) w § 7 skreśla się wyrazy „uzgodniony z Ministrem Budownictwa Miast i Osiedli oraz za zgodą Prezesa Rady Ministrów”;

e) w § 8 skreśla się wyrazy „za zgodą Prezesa Rady Ministrów i Ministra Budownictwa Miast i Osiedli”.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

713

UCHWAŁA Nr 423 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 2 lipca 1956 r.

zmieniająca uchwałę nr 522 z dnia 1 lipca 1952 r. w sprawie zasad oraz trybu oddawania inwestycji do użytku (eksploatacji).

§ 1. W uchwale nr 522 Prezydium Rządu z dnia 1 lipca 1952 r. w sprawie zasad oraz trybu oddawania inwestycji do użytku (eksploatacji) (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-64, poz. 989, z 1954 r. Nr A-73, poz. 893 oraz z 1955 r. Nr 29, poz. 279 i Nr 107, poz. 1420) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 4 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Komisje wewnętrzne inwestora bezpośredniego dokonują odbioru inwestycji drobnych, polegających wyłącznie na zakupach inwentarza gospodarczo-administracyjnego oraz aparatury naukowej i naukowo-dydaktycznej nie zastrzeżonej do odbioru przez inne komisje.”;

2) w § 8 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„§ 8. Skład komisji wewnętrznych inwestora bezpośredniego do odbioru inwestycji drobnych, polegających wyłącznie na zakupach inwentarza gospodarczo-administracyjnego oraz aparatury naukowej i naukowo-dydaktycznej, nie zastrzeżonej do odbioru przez inne komisje, ustala.”.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

714

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 23 czerwca 1956 r.

w sprawie służby asystencyjnej organów Milicji Obywatelskiej przy wykonywaniu czynności egzekucyjnych.

W celu ujednoczenia zasad służby asystencyjnej organów Milicji Obywatelskiej przy wykonywaniu czynności egzekucyjnych — na podstawie art. 6 pkt 6 i 7 dekretu z dnia 21 grudnia 1955 r. o organizacji i zakresie działania Milicji Obywatelskiej (Dz. U. Nr 46, poz. 311) w związku z art. 522 § 1 kodeksu postępowania cywilnego, art. 8 i 50 przepisów o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. z 1928 r. Nr 36, poz. 342 z późniejszymi zmianami), art. 17 dekretu z dnia 28 stycznia 1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. Nr 21, poz. 84 z późniejszymi zmianami) i art. 34 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami (Dz. U. z 1950 r. Nr 36, poz. 343 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Organy egzekucyjne (komornicy, upoważnieni pracownicy prezydiów rad narodowych) uprawnione są do korzystania z asysty organów Milicji Obywatelskiej w przypadkach, gdy przy wykonywaniu czynności egzekucyjnych natrafiają na opór, który uniemożliwia lub utrudnia przeprowadzenie egzekucji, a nie może być usunięty bez użycia przymusu bezpośredniego.

2. Organy Milicji Obywatelskiej obowiązane są udzielić organowi egzekucyjnemu asysty, jeśli zostały wezwane do jej udzielenia w trybie przewidzianym w § 2.

§ 2. 1. Wniosek o udzielenie asysty powinien być skierowany do komendanta jednostki Milicji Obywatelskiej, właściwej ze względu na miejsce prowadzenia egzekucji. Organy egzekucyjne prezydiów rad narodowych zwracają się o udzielenie asysty za pośrednictwem przewodniczącego lub członka prezydium rady narodowej.

2. Wniosek o udzielenie asysty powinien być zgłoszony w formie pisemnej. W przypadkach niecierpiących zwłoki wniosek może być zgłoszony także ustnie lub telefonicznie. Komendant jednostki Milicji Obywatelskiej może jednak żądać wydania wniosku na piśmie. Żądanie to nie wstrzymuje obowiązku udzielenia asysty.

§ 3. 1. Funkcjonariusz Milicji Obywatelskiej delegowany do udzielenia asysty powinien ustalić, czy organ, któremu asysta ma być udzielona, uprawniony jest do przeprowadzenia egzekucji, i w tym celu może żądać okazania właściwego zaświadczenia lub legitymacji służbowej.

2. Funkcjonariusz delegowany do udzielenia asysty nie jest uprawniony do badania, czy egzekucja jest zasadna i celowa, ani też do dokonywania jakichkolwiek czynności wykraczających poza zakres asysty.

§ 4. 1. Asysta polega na towarzyszeniu organowi egzekucyjnemu i zapewnieniu mu osobistego bezpieczeństwa oraz

wykonywaniu jego poleceń zmierzających do umożliwienia mu wykonania czynności egzekucyjnych, jak również na przymusowym usunięciu z miejsca egzekucji i — w razie potrzeby — doprowadzeniu do jednostki Milicji Obywatelskiej osoby uniemożliwiającej lub utrudniającej egzekucję.

§ 5. 1. Z przebiegu czynności asystencyjnych funkcjonariusz Milicji Obywatelskiej składa notatkę służbową przełożonemu, który go delegował.

2. W notatce funkcjonariusz Milicji Obywatelskiej podaje miejsce, czas trwania i rodzaj egzekucji, nazwisko osoby, przeciwko której egzekucja była skierowana, nazwisko organu egzekucyjnego, czynności wykonane w ramach służby asystencyjnej oraz ewentualne własne uwagi.

§ 6. W przypadku gdy funkcjonariusz Milicji Obywatelskiej pełniąc służbę asystencyjną stwierdza popełnienie prze-

stępstwa, a w szczególności — użycie przemocy lub groźby bezprawnej dla zmuszenia organu egzekucyjnego do zaniechania czynności egzekucyjnych (art. 129 k. k.), znieważenie organu egzekucyjnego (art. 132 k. k.) lub napaść na organ egzekucyjny (art. 133 § 1 k. k.), powinien niezależnie od czynności asystencyjnych zabezpieczyć ewentualne ślady i dowody przestępstwa i postąpić dalej w sposób wskazany w kodeksie postępowania karnego.

§ 7. W przypadkach egzekucji prowadzonej przeciwko osobom wojskowym, na terenie jednostek wojskowych lub w zamkniętych pomieszczeniach wojskowych obowiązek pełnienia służby asystencyjnej spoczywa na osobach wyznaczonych przez dowódcę jednostki wojskowej.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 23 czerwca 1956 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: W. Wicha

715

ZARZĄDZENIE MINISTRA ENERGETYKI

z dnia 13 marca 1956 r.

w sprawie przepisów o budowie urządzeń elektrycznych.

Na podstawie art. 2 ust. 2 pkt 1 dekretu z dnia 28 stycznia 1953 r. o zabezpieczeniu racjonalnego i oszczędnego użytkowania energii elektrycznej i ciepłej (Dz. U. Nr 9, poz. 26) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przy projektowaniu, budowie i przebudowie urządzeń elektrycznych prądu stałego i zmiennego u dostawców i odbiorców stosować należy „Przepisy o budowie urządzeń elektrycznych, część I”. Przepisy te zostały wydane odrębnie drukiem przez przedsiębiorstwo „Państwowe Wydawnictwa Techniczne”.

2. Przez urządzenia elektryczne rozumieć należy urządzenia służące do przetwarzania, przesyłania, rozdzielania lub odbioru energii elektrycznej.

§ 2. 1. W przypadkach wyjątkowych uzasadnionych ważnymi względami gospodarczymi dopuszczalne są odstępstwa od przepisów za zgodą:

- 1) Ministra Energetyki, jeżeli w przepisie użyto określenia „należy”, „nie należy”, „powinno być” lub „nie powinno być”;
- 2) ministerstwa, sprawującego nadzór nad jednostką, dla której buduje się lub przebudowuje urządzenia, w porozumieniu z Ministerstwem Energetyki, jeżeli w przepisach użyto określenia „zaleca się”, „nie zaleca się”, „jest wskazane”, „nie jest wskazane”.

2. Jeżeli w przepisach użyto określenia „musi być”, „nie wolno” lub „zakazuje się”, odstępstwo jest niedopuszczalne.

§ 3. Urządzenia elektryczne istniejące w chwili wejścia w życie zarządzenia i nie odpowiadające przepisom, od których odstępstwo jest niedopuszczalne, powinny być dostosowane do wymagań tych przepisów w terminach uzgodnionych z Państwową Inspekcją Energetyczną.

§ 4. 1. Tracą moc:

- 1) wytyczne w sprawie urządzeń uziemiających, wprowadzone zarządzeniem nr 254 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 14 września 1953 r. w sprawie oszczędnego projektowania i montażu urządzeń uziemiających (Biuletyn PKPG Nr 31, poz. 134);
- 2) przepisy techniczne dla urządzeń elektrycznych drobnych odbiorców przyłączonych do sieci elektrycznych niskiego napięcia, zatwierdzone przez Ministra Energetyki dnia 4 marca 1953 r.

2. Zarządzenie nie narusza przepisów dotyczących urządzeń elektrycznych specjalnych, a w szczególności: trakcyjnych, górniczych podziemnych, teatralnych, rentgenowskich i elektromedycznych.

3. Ilekroć przepisy, o których mowa w ust. 2, nakazują stosowanie normy PKN — E10 — 1932/46 „Przepisy budowy i ruchu urządzeń elektrycznych prądu silnego” należy stosować przepisy wymienione w § 1 ust. 1.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie w zakresie wykonawstwa z dniem 1 stycznia 1957 r., a w pozostałym zakresie z dniem ogłoszenia.

Minister Energetyki: w z. E. Zadrzyński

716

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 28 czerwca 1956 r.

w sprawie książek zamówień dla chałupników.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie zakresu działania Ministra Handlu

Wewnętrznego (Dz. U. Nr 10, poz. 62) oraz w związku z rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 8 czerwca 1956 r. w